

Noc padá, opřádá opuštěný kout.
Je večer, je třeba dokonati pouť.
Ty chudý pocestný, nevíš, kam bys složil hlavu.
Tys nechal poslední loď navždy odeplout.

Noc padá, opřádá opuštěný kout.
Jsi člověk, ty musíš dokonat svou pouť.

Ó, červánku, ó, červánku,
jenž zapadáš za můj rodný dům,
když se tak vrhám
na mezi do spánku,
ty se mi rozplýváš,
abys svítil mým snům.

Mně zhasla dýmka a v mé láhvi vyschl všečen rum.
Jdu cestou bos, bez opánek,
kdo podá ocet vyprahlým mým rtům?
Jsem jako ten knot na kahánku...

Ó, červánku, ó, červánku,
než rozvine noc svou černou síť,
než uplyne den,
než najdu si sen,
ó, červánku, sviť,
dlouho mi sviť...

Kdyby můj rubáš,
můj režný šat
měl třikráte
tolik smutných děr.
Kdyby mě strážník
nepřestal stopovat,
zvednu svou hůl
a půjdu jak Asfer (?)

Vždy nějaká pustá ručička
mi ukáže můj směr,
vždy nějaký
truchlivý hrad
ozdobím kytkou z nasbíraných per.
Lehnu si tam
a budu spát.

Ó, červánku, ó, červánku,
než rozvine noc svou černou síť,
než uplyne den, než najdu si sen,
ó, červánku sviť, dlouho mi sviť...